

[Anne Grete Holmsgård]

alforskningsinstituttet? Hvem vil man give midlerne? Skal de selv bede en eller anden forskningsinstans, måske SFI, måske en anden instans, om at udføre en eller anden undersøgelse? Og hvad er det for en brugergruppe, regeringen forestiller sig vil anmode om og i øvrigt få midler til at lave tværgående undersøgelser eller f.eks. en undersøgelse som den store levekårsundersøgelse, der blev lavet for et par år siden på socialforskningsinstituttet? Den var god, fordi den for en gangs skyld gav et stort overblik over – på mange faktorer, på ti forskellige faktorer – hvem det er, der sidder nederst ved bordet i Danmark i dag.

Hvad er det for nogle brugere, man havde tænkt sig at give midler, som eventuelt ville rekvirere den slags undersøgelser? Eller havde man simpelt hen tænkt sig bare at kvæle den slags forskning? Hvad går det egentlig ud på?

Som et næste punkt taler regeringen om øget brugerbetaling, og vi har sådan set fået en forsmag på, hvad det handler om. Det var forsøget på at indbygge brugerbetaling på sundhedsområdet, som i første omgang ikke blev til noget. Men hvad er det egentlig for en målsætning, man stiler efter? Hvad er det for nogle institutioner, man vil indføre brugerbetaling eller øge brugerbetalingen i?

Jeg vil godt igen trække DSB frem, for det er egentlig et glimrende eksempel. Det har jo nemlig faktisk vist sig, at de takststigninger i den kollektive trafik, som blokstikudsneskæringen sidste år fik som konsekvens, har betydet en mindre indtægt for DSB. Det er fremgået meget tydeligt af de bilag, vi har fået, og det er sådan set en bekræftelse på, at hvis man bare bliver ved med at øge taksterne ud fra en eller anden fuldstændig overordnet betragtning om, at nu skal indtægter og udgifter balancere, for det her skal køre forretningsmæssigt, får man et rap over næsen, for det betyder, at den kollektive trafik bliver dårligere.

Jeg håber ikke, og jeg tror heller ikke, at der er et flertal herinde, der vil give takstfastsættelsen fra sig, og jeg håber sandelig heller ikke, at der er et flertal herinde, der i den grad vil give de politiske beslutningsprocesser fra sig, som dette faktisk lægger op til. For i virkeligheden forsøger man jo ad bagveje at få lagt de politiske beslutningsprocesser væk ud over den almindelige overordne-

de økonomiske rammestyring, og så kan man lade institutionerne selv fastsætte brugerbetaling og takster, og hvad man nu ellers kalder det, mens folketinget herinde kan sidde og vaske sine hænder og sige: synd nok, men så må I økonomisere på en anden måde.

Ud over de her ting har regeringen et punkt omkring personalepolitikken – jeg springer publikumstjenesten over, for der står i virkeligheden ikke en snus i det, og derfor kan man ikke rigtig forholde sig til det. Vi vil selvfølgelig gerne alle sammen have offentligt ansatte, der behandler os godt, og i det store og hele har vi også offentligt ansatte, der behandler os godt. Problemet ligger ikke på det område. Problemet ligger i, at de offentligt ansatte har så dårlige muligheder for at give den behandling, som de faktisk godt kan se er nødvendig, og det gælder bl.a. på bistandskontorerne. De kan jo godt se, at det ikke hjælper en snus bare at give folk penge måned efter måned, når man faktisk ikke gør en snus ved deres grundlæggende forhold, når man ikke kan skaffe dem et arbejde, ikke kan skaffe dem en ordentlig bolig, ikke kan skaffe deres børn nogle ordentlige forhold, og problemet er jo også, at de roterer ud og ind af bistandskontorerne, fordi de selvfølgelig psykisk bliver nedbrudt af at sidde og lave den slags reparationsarbejde.

Om ansættelserne vil jeg godt sige, at der er én ting, som jeg synes der ligger nogle positive ting i, men igen er det så ukonkret, at man faktisk ikke kan se, hvordan det vil blive brugt. Det er spørgsmålet om, at man på ledelsesniveau – og jeg forstår det sådan, at det kun er på ledelsesniveau – ønsker at have flere ordninger med åremålsansættelse og prøveansættelse. Det mener jeg godt der kunne være nogle gode ting i, for det er klart, at det er krævende at være leder. Det kræver mange ressourcer, det kræver en dynamik, og det kræver også, at man har erfaringer fra forskellige områder. Men problemet er selvfølgelig: hvordan vil man bruge det? Hvor lange skal de åremålsansættelser være, og hvad er der af retrætemuligheder for folk bagefter?

Jeg kom i hvert tilfælde til at tænke på den diskussion, der har kørt omkring forskerne på universiteterne. Hvis det er dér, man vil hen, at forskerne skal levere et bestemt synligt produkt, hvor det er produktet i sig selv, antallet af sider, eller hvad man nu